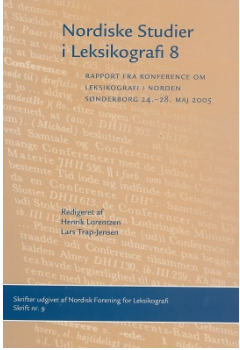

NORDISKE STUDIER I LEKSIKOGRAFI

Titel:	Om felaktiga särskrivingar i svenskan och norskan och om ordboksbaseade och statistiska program för att hitta dem	
Forfatter:	Sven-Göran Malmgren och Ruth Vatvedt Fjeld	
Kilde:	Nordiska Studier i Leksikografi 8, 2006, s. 275-282 Rapport från Konferens om leksikografi i Norden, Göteborg 27.-29. maj 1999	
URL:	http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/nsil/issue/archive	

© Nordisk forening for leksikografi

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre Nordiske studier i leksikografi (1-5) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Om felaktiga särskrivningar i svenskan och norskan och om ordboksbaseade och statistiska program för att hitta dem

On decomposed compounds in Swedish and Norwegian and Dictionary-based and statistical programs to detect them. In written Swedish and Norwegian, as well as in Danish, there is a tendency to decompose compounds, e.g. *barn bok* instead of, correctly, *barnbok* ('children's book'). The article deals with several aspects of this phenomenon, in particular the possibilities of detecting them by means of dictionary-based and statistical programs. It is claimed that statistical (and non-linguistic) programs should, at most, be regarded as complements to dictionary-based ones. Intelligent programs must also be based on morphological analysis of the (potential) compounds. As for Norwegian, an extensive corpus investigation indicates that decomposition of compounds is much more common in informal texts than in formal ones.

1. Inledning

I svenskan och norskan, liksom även i danskan, tycks på senare år ett lexikalt skrivfel ha brett ut sig mer och mer. Fenomenet vi tänker på kan på svenska kallas *felaktig särskrivning* och exemplifieras av meningar som *vi gick på en skogs promenad* (>*skogspromenad*) och *hon skriver mest barn böcker* (>*barnböcker*). Man kan möta det i de flesta informella stilarter, ibland t.o.m. i mer formella texter. Det har tilldragit sig stor uppmärksamhet både i svensk och norsk språkvårdsdebatt och blivit föremål för åtskilliga mindre specialstudier. Det har också givit upphov till en (numera nedlagd) svensk webbsida där man bl.a. samlat särskilt roliga fall av särskrivningar, t.ex. *bar* (=naken) *disk* (>*bardisk*) och *kassa* (=dåliga) *apparater* (>*kassaapparater*). Det finns också dataprogram som försöker upptäcka felaktiga särskrivningar och leda skribenten till rätta. De mer intelligenta av dessa program måste nödvändigtvis utnyttja uppgifter från elektroniska lexikon. Problemet med felaktiga särskrivningar har därför stor lexikografisk relevans.

Vår artikel är uppdelad i en svensk och en norsk del, men mycket av det som sägs om svenska är relevant för norska (och danska), och vice versa. I den svenska delen ges först en bakgrund och en kort diskussion om orsakerna till (den eventuella ökningen av) felaktig särskrivning. Sedan presenteras två ganska färska svenska studier som ger en uppfattning om felets vanlighet. Därefter vidtar en diskussion kring möjligheterna att med hjälp av elektroniska lexikon upptäcka de viktigaste typerna, utan att man övergenererar felmarkeringarna, samt en presentation av det troligen intelligentaste – och ordboksbaseade – svenska särskrivningsprogrammet ("Granska"). Slutligen nämns ett enklare, statistiskt baserat program som många Googleanvändare har stött på. En jämförande undersökning av Granskas och

Googles prestanda avslutar den svenska delen.

Den norska delen redogör för en undersökning av en onormerad korpus från Internet som kontrollerats mot sammansättningar från Tanums stora rättskrivningsordbok. Denna sökning gav en stor korpus av potentiellt felaktiga särkrivningar. Detta material har kategoriserats efter morfologiska och etymologiska kriterier. Därefter följer en diskussion av möjliga förklaringar till de olika feltyperna som kanske kan bidra till bättre insikt i orsakerna till den nya tendens i norska. Såvitt vi känner till finns det inget särkrivningsprogram för norska, jämförbart med det svenska. Det borde vara en utmaning för norska lingvister och språkteknologer att skapa ett sådant program, gärna med utgångspunkt i de svenska erfarenheterna och i en grundligare analys av de registrerade särkrivningsfelen.

2. Felaktig särkrivning i svenskan

2.1. Bakgrund

Felaktig särkrivning (härefter förenklat *särskrivning*) är ingalunda något nytt i svenskan. En känd språkvårdare, Nils Linder, klagar över det i en språkhandledning från 1886. De första studierna över fenomenet dyker upp på 1970-talet, och många tycks ta för givet att det stadigt har ökat i omfattning sedan dess. Det är emellertid inte säkert att det förhåller sig på det sättet (jfr Daher 2004).

Den mest populära och närliggande förklaringen är att vi har att göra med ännu ett fall av engelsk påverkan. En annan förklaring är det moderna bruket i svenska barnböcker att skriva sammansättningar med bindestreck (*barn-bok*). En observation som Hallencreutz (2001) gör är att långa sammansättningar är mer utsatta för särkrivning än förhållandevis korta. Man kan möjligen tänka sig att långa sammansättningar blir allt vanligare i takt med att samhället blir alltmer komplicerat. En oväntad källa till felaktiga särkrivningar är faktiskt Words rättskrivningsprogram, som gärna vill dela upp långa sammansättningar det inte kan tolka i mindre, begripliga delar. Ordet *felmarkeringarna* tidigare i artikeln ovan ville Wordprogrammet t.ex. nödvändigtvis ändra till det felaktiga *fel markeringarna*.

De viktigaste empiriska studierna över svenska särkrivningar är Hallencreutz (2001) och Hallencreutz (2003). Hallencreutz har bl.a. undersökt ett stort antal svenska grundskoleuppsatser från 1989 som sammanlagt innehåller ca 5000 sammansättningar. Av dessa är knappt 500, eller 9,6 procent, särkrivna. I en senare studie, Daher (2004), undersöks gymnasistuppsatser från 2004 med sammanlagt ca 6000 sammansättningar, och det visade sig att ca 300, eller 5,1 procent, var särkrivna. Den senare gruppen gjorde alltså bara hälften så många fel som den förra, men eftersom den utgjordes av mer avancerade skribenter är det svårt att dra några slutsatser beträffande ev. ökning eller minskning av särkrivningsfrekvensen i svenskan.

2.2. Automatisk upptäckt av svenska särskrivningar

Det är ganska självklart att elektroniska fullformslexikon med ordklassinformation kan ge värdefull information när det gäller automatisk upptäckt av särskrivningar. Det enklaste fallet föreligger när den särskrivna förleden inte kan förekomma som självständigt ord. Meningen *han studerade kvinno frågan* innehåller ett icke-existerande ”ord”, *kvinno*. När särskrivningsprogrammet inte hittar det i ordboken kan det i förväg ha fått instruktionen att pröva att sätta ihop det med nästa ord. I bästa fall finns sammansättningen *kvinnofrågan* i ordboken och problemet är då löst. Men även om sammansättningen saknas kan programmet godkänna den, under förutsättning att förleden *kvinno-* återfinns i ordboken och *frågan* identifieras som ett substantiv.

Men i de flesta fall är problemet mer komplicerat än så, genom att förleden är ett möjligt ord. I den här korta artikeln nöjer vi oss med att se på de två viktigaste sammansättningstyperna, nämligen substantiv + substantiv (*barnbok*) och adjektiv + substantiv (*vitsippa*). Dessa båda typer (grupp 1 och 2) utgör tillsammans en stor majoritet av sammansättningarna i nästan vilka texter som helst. Två viktiga undergrupper i grupp 1 är (a) sammansättningar där förleden är ett substantiv i grundform (*barn-bok*) och (b) sammansättningar där förleden är ett substantiv i genitiv (*skogs-promenad*). I fortsättningen studerar vi enbart exempel från grupperna 1a, 1b och 2.

Den minst problematiska av dessa grupper för ett särskrivningsprogram är grupp 1a. Det har att göra med ett speciellt fenomen i svensk (och norsk/dansk) syntax, nämligen att substantiv i grundform ytterst sällan följs av substantiv (i vilken form som helst). Ett bra särskrivningsprogram kan därför säga att *barn böcker* med minst 99 procents sannolikhet är en felskrivning av *barnböcker*, även om sammansättningen inte skulle finnas i programmets lexikon. Någon enstaka gång råkar ”ordsträngen” *barn böcker* förekomma i meningar *hon brukar skänka fattiga barn böcker* och då gör programmet troligen en felaktig felmarkering, men det måste man acceptera.

Mer problematisk är grupp 1b. Substantiv i genitiv följs typiskt av andra substantiv, och ordpar som *skogs promenad* och *livs innehåll* kan därför inte utan vidare felmarkeras (i varje fall inte utan avancerad semantisk och/eller syntaktisk analys, jfr *hans livs innehåll var ...*). Däremot kan ibland vissa kongruensförhållanden utnyttjas. Ett substantiv i genitiv kan t.ex. aldrig följas av ett substantiv i bestämd form, och därför kan ett bra särskrivningsprogram lugnt ändra *skogs promenaden* till *skogspromenaden*.

Liknande problem möter vi i grupp 2. Ett adjektiv följs typiskt av ett substantiv, och *en vacker vit sippa* är en lika rimlig fras som *en vacker vitsippa*. Men även här kan kongruensförhållanden utnyttjas. Ordsträngen *vit sippa* (jfr *den vita sippa*) är otänkbar och ändras riskfritt av programmet till *vitsippa*.

Överväganden av denna typ verkar ligga till grund för Granska-programmet

(<http://skrutten.nada.kth.se>). Programmet föreslår ändringar av nästan alla grupp 1a-fall men i allmänhet inte av särskrivningar som tillhör grupp 1b och grupp 2 (utom när kongruensförhållanden gör detta möjligt). Det är uppenbart att programmet utnyttjar ett elektroniskt lexikon med ordklass- och böjningsuppgifter och en begränsad syntaktisk analysmodul (för närsyntax, särskilt kongruens). För att komma längre i grupperna 1b och 2 skulle programmet bl.a. behöva ett lexikon med mer avancerad semantisk information (frasen *en skogs promenad* är ytterst osannolik av semantiska skäl, frasen *en skogs rikedomar* däremot fullt möjlig). Det bör också påpekas, att Granska-programmet givetvis tar hänsyn till homografi och därför i många fall avstår från att ge rättningsförslag. Det komiska *bar disk* (jfr ovan) lämnas t.ex. okommenterat eftersom *bar* kan vara både substantiv, verb och adjektiv (jfr *han bar disk till köket*).

En annan möjlighet att förbättra prestanda för intelligenta särskrivningsprogram av Granska-typ kan vara att utnyttja ordfrekvenser. Vi kan först se på ett program som ingår i Googles sökmotor och som enbart använder sig av statistik. Om man slår upp ”barn bok” i Google (svenska sidor) möts man av en vänlig fråga ”Menade du *barnbok*?”. Det betyder inte att programmet (som ”Granska”) ”vet” att *barn* är ett substantiv i grundform och att det följs av ett substantiv *bok* (jfr grupp 1a) utan bara att det har räknat antalet belägg av *barnbok* och antalet belägg av *barn bok* på nätet och funnit att det förra antalet är mycket större. Det är alltså fråga om en ytterst osofistikerad analys som i motsats till analyserna i Granska-programmet inte utnyttjar lexikografiska och syntaktiska hjälpmedel. Speciellt behöver (och kan!) Google-programmet inte bekymra sig om homografiproblemet utan kan frejdigt fråga den som söker efter ”bar disk” ”menade du *bardisk*?”

Trots att Googleprogrammet är primitivt kommer det därför att ge många korrekta ändringsförslag som Granska-programmet inte kan ge. Men vilket av programmen presterar bäst på en större, slumpmässigt vald mängd av felaktiga särskrivningar? För att få ett svar på detta testade jag de båda programmen på alla sammansättningar som enbart innehöll substantiv och/eller adjektiv i Dahers (2004) material, allt som allt 157 stycken. Resultatet blev att Granska klarade 111 (71 procent) och Google 80 (51 procent), alltså en klar seger för Granska. Bland särskrivningar som Google men inte Granska klarade märktes *drog missbrukare* (*drog* är homograft), *allergi framkallande*, *ensam stående* och *funktions hindrade* (*hindrade* är homograft). Omvänt klarade Granska men inte Google t.ex. *barn kontakter*, *diktsamlings boken*, *fantasi förmåga* och *fantasi lek*. Det är inte svårt att förstå varför; det är här fråga om ovanliga sammansättningar med bara enstaka, eller inga, belägg på nätet. En ohjälplig svaghet hos Googleprogrammet är att det är helt beroende av att antalet belägg av de aktuella sammansättningarna är stort.

Inte desto mindre skulle en statistisk komponent kunna förbättra Granska-programmets prestationsförmåga en del. I vår jämförande undersökning klarade

Googleprogrammet 19 av de 46 särskrivningar som Granska inte klarade. Tillsammans klarar de båda programmen således 130 av 157 särskrivningar, eller 84 procent. Det tycks alltså innebära en mycket betydande förbättring av det lingvistiskt baserade Granskaprogrammets prestanda. Förutsättningen för att det är fråga om en verklig förbättring är givetvis att Googleprogrammet inte ger många felaktiga felmarkeringar, och så tycks faktiskt inte vara fallet (även om detta bör undersökas närmare).

Det är dock ingen tvekan om att den viktigaste rollen i ett intelligent särskrivningsprogram spelas av ett bra elektroniskt fullformslexikon med böjningsuppgifter – ett inte ovälkommet besked till lexikografer!

3. Feilaktig særskrivning i norsk

3.1. *Vandalisme og mishandling eller naturlig språkutvikling?*

Som i svensk er det registrert en økende tendens til særskrivning av komposita i moderne norsk. Særskrivningen skjer trolig i total ubevissthet for kanskje de aller fleste som gjør disse feilene, men det er tydeligvis til stor gremmelse for normbevisste språkbrukere. Det er interessant å registrere at en ikke-lingvistisk faggruppe som astronomer har organisert en forening mot orddeling, med egen hjemmeside. Til skrekk og advarsel samles det inn feildelte ord som de mener gir grunnlag for feiltolkning (<http://folk.uio.no/tfredvik/amo/hvaeramo.html>). Foreningens mål er klart begrunnet på hjemmesiden:

De siste åra har en helt ny måte å mishandle det norske språket på blitt mer og mer vanlig, nemlig orddeling, eller *særskrivning* som det egentlig heter. Ord som *spisestue* blir til *spise stue*, *lammelår* blir til *lamme lår* og *hostesaft* blir til *hoste saft*. Vi i AMO mener slik språkvandalisme må bekjempes med alle lovlige midler, siden særskrivning kan gjøre en tekst tung å lese, kan føre til misforståelser og er et skritt nærmere en enda sterkere anglisering av språket vårt.

Tanken bak foreningens argumentasjon må være at de feildelte eksemplene kan bli tolket som fraser, *spise stue* som verbal pluss objekt, *lamme lår* som adjektiv og substantiv og *sjokolade biter* som subjekt og verbal. Sannsynligheten for slike misforståelser er liten, da konteksten vil gjøre de tolkningene umulige. Likevel blir fenomenet omtalt som vandalisme av språket og at det gjør tekster tunglest. Tunglesthet forutsetter i det minste at leserne oppfatter disse feilene, noe de vel ikke gjør, de som selv deler ord på denne måten. De mange feilene tyder heller på at språkfølelsen er i endring med hensyn til sammenskriving av komposita i norsk og andre liknende språk. Påvirkning fra engelsk er sikkert en delforklaring, men det er grunn til å anta at det ikke er hele forklaringen.

3.2. Bakgrunn

Det er ikke mye vi faktisk vet om særskriving av komposita i moderne norsk. De fleste undersøkelsene av fenomenet hittil er gjort med elevtekster som grunnlag. Den største undersøkelsen er hovedoppgaven til Roar Walmsness (2000). Laila Sakshaug (1992) har brukt reklametekster som materiale i sin hovedoppgave, og selv om det er lite og noe tilfeldig innsamlet, er det et svært viktig materiale, da nettopp slike tekster har sterk påvirkning på folks holdninger og oppfatning av hva som er moderne og i den forstand retningsgivende, og dermed kan gi grunnlag for normendring.

Man har antatt at delingen kommer dels av indrespråklige hensyn, f.eks. at noen komposita er mindre leksikalisert enn andre, at de har komposisjonsfuge eller ikke, at forleddet er flerleddet eller at ordet rett og slett er langt. Det forekommer også ytrespråklige forklaringer, særlig at det er påvirkning fra engelsk, men også at sjeldne komposita oftere deles, at formskrift gjør det vanskelig å se hvor et ord begynner og slutter, og altså at tekstutseendet veier tyngre enn rettskrivningsreglene.

Det norrøne språket hadde ikke klare regler for sær- eller sammenskriving av komposita, men sakte og sikkert utviklet det seg en konvensjon for sammenskriving. Bakken (1995) har vist at dette skjedde samtidig som det var en endring i trykk- og tonemønster for sammensetninger, slik at sammensetningene følt mer som enheter og hadde ett hovedtrykk. Det virker som en rimelig forklaring, og man skulle dermed tro at særskrivingstendensen i dag avspeiler en ny endring i uttalen, men det er lite som tyder på det. Det pedagogiske rådet om å lytte til uttalen og å skrive sammen uttrykk som er trykkelheter, er ikke vanskelig å få folk med på, alle hører forskjell på *eplekake* og *eple kake*, og her kan det heller ikke oppstå mulige feiltolkninger.

På den ene siden er reglene for sær- og sammenskriving svært uklare, fordi det sannsynligvis ligger små semantiske nyanseforskjeller mellom en del sær- og sammenskrevne former, særlig av kombinasjonen adjektiv og substantiv. Det er ikke alltid lett å vite om det er betydningsforskjell mellom *venstre ben* og *venstreben* i utsagn som

- Spesielt gjelder vel dette hans **venstreben**
- Protese ønskes kjøpt, helst høyreben. **Venstreben** med "chaplins-fot" kan godtas til halv pris. Haster!
- Mitt **venstre ben** føles tungt – Begge mine ben føles tunge – Både mine armer og mine ben føles tunge

Det er ikke tilstrekkelig forklaring at det ligger en terminologisering til grunn for sammenskrivingen, slik som mellom *en halv liter* og *en halvliter*. I tekster fra fotball og medisin er det mange belegg på høyre- og venstreben, mens det i karate er snakk om høyre og venstre ben. Vi må derfor lete etter andre forklaringer.

3.3. Komposisjonstyper og særskriving

Lars Nygaard ved Tekstlaboratoriet ved HF, Universitetet i Oslo, har samlet inn et korpus som består av totalt ca. 140 mill. løpeord fra norske diskusjonslister på Internett (såkalte Usenet-grupper) i tidsrommet 1998-2002 (<http://logos.uio.no/usenet.html>). Det interessante med et slikt korpus er at det overhodet ikke er normert eller rettet. De som skriver på slike diskusjonslister, er som regel unge voksne som skriver mye og uten å legge for stor vekt på formell korrekthet.

Korpuset er ikke ordklassetagget, men er undersøkt for alle typer ordstrenger som i *Tanums store rettskrivningsordbok* (1996) forekom som ett ord, dermed fikk vi et stort materiale med potensielt særskrevne komposita. Totalt ga søket en liste på 4381 særskrevne former. Søk på et utvalg av de samme ordstrengene i Oslo-korpuset (<http://www.tekstlab.uio.no/norsk/bokmaal/>), som består av normerte tekster, ga så godt som ingen treff på særskrevne komposita. De feildelte ordene skal systematiseres i grupper etter typer av sammensetninger, for om mulig å oppdage om visse typer oftere ble særskrevet enn andre. Vi har dermed et materiale der det ligger godt til rette for å studere de forskjellige feiltypene og derigjennom kanskje finne fram til noe mer nyansert om årsakene til fenomenet.

Med støtte i syntaktisk struktur i norsk kan man automatisk kartlegge potensielle dekomposisjoner. Både kombinasjonen verb + substantiv og substantiv + verb er svært sannsynlige fraser, da det er vanlig inventar i strengen subjekt og verbal eller verbal og objekt. Automatisk sortering av fraser og særskrevne komposita krever kjennskap til seleksjonsrestriksjonene mellom komponentene, noe som forutsetter et maskinlesbart leksikon med semantisk informasjon, som f.eks. SIMPLE (jf. Pedersen 2005). Annerledes er det ved kombinasjonen substantiv og substantiv, dersom det første ikke står i genitiv: *barnas far*, er det sannsynligvis dekomponert kompositum, i norsk som i svensk.

Vi antar at følgende typer kan være interessante å studere nærmere:

Hjemlige sammensetninger:

- 1a) Ubøyd substantiv + ubøyd substantiv: *kule spill, familie rett, dag driver, bjørn unge*
- 1b) Substantiv i gen. + substantiv: *verdens erfaring, verdens rike, søndags morgen*
- 1c) Substantiv + komp.fuge + substantiv: *hjorte hund, saue melk*
- 2) Adjektiv + substantiv: *stor gård*
- 3) Preposisjon + substantiv: *etter utdannelse*

Lånte sammensetninger:

- 1) Engelsk forledd + engelsk etterledd: *land rover, best seller, western film, body lotion, live show, brass band, cover charge*

Hybride sammensetninger:

- 1) Norsk forledd + engelsk etterledd: *norges cup*
- 2) Engelsk forledd + norsk etterledd: *country musikk, fleece jakke, service næring*
- 3) Internasjonalismer: *design studio, video studio*

Dersom vi skal få mer kunnskap om motiveringen for særskriving av komposita, trenger vi grundige morfologiske, etymologiske analyser av feiltyperne. Først må vi finne en måte å identifisere flest mulig av de feildelte kompositaene på, slik man er langt på vei til å klare i svensk. Deretter bør det foretas statistiske analyser av feiltyperne i forskjellige teksttyper. Særskrivingsproblemet – i den grad det er et problem – kan ikke løses med moraliserende eller overflatiske vitser om forståelighet. Kan hende er selve skriftbildet blitt så dagligdags at det rent grafiske virker som en utfordrende variasjonsmulighet. Reklametekster og annen grafisk formidling kan tyde på det. Det faktum at særskriving er et lite problem i moderne tysk, som har samme typer sammensetninger som de skandinaviske språkene, men har beholdt stor forbokstav i substantiv, er også interessant å studere videre. Det fins mange språk som ikke har faste konvensjoner for orddeling, kan hende er de skandinaviske språkene i ferd med å utvikle liknende konvensjoner.

Litteratur

- Bakken, Kristin 1995: *Leksikalisering av sammensetninger. En studie av leksikaliseringprosessen belyst ved et gammelnorsk diplommateriale fra 1300-tallet*. Upublisert doktoravhandling. Oslo.
- Daher, Camilla 2004: *Fram tida vardags företeelser. En granskning av hur gymnasister särskriver*. Göteborg: Institutionen för nordiska språk, Göteborgs universitet. (Otryckt kandidatoppsats.)
- Hallencreutz, Katarina 2001: Skyll på längden, inte på engelskan. I: *Språkvård* 1/2001, 4-9.
- Hallencreutz, Katarina 2003: *Särskrivningar och andra skrivningar i elevspråk*. Uppsala.
- Linder, Nils 1886: *Regler och råd angående svenska språkets behandling i tal och skrift*. 2. uppl. Stockholm.
- Pedersen, Bolette Sandford 2005: *Datamatisk leksikografi i Norden – status og visioner*. I: Fjeld, R.V. og D. Worren (red): *Nordiske studiar i leksikografi 7, Rapport frå Konferanse om leksikografi i Norden, Volda 20.-24 mai 2003*. Oslo, 302-314.
- Sakshaug, Laila 1992: *Særskriving av samansette ord i norsk*. Hovedoppgåve ved Universitetet i Trondheim.
- Tanums store rettskrivningsordbok*. 8. rev. utgave. Oslo: Kunnskapsforlaget 1996.
- Walmsness, Roar 2000: *Særskriving av sammensette ord. En studie av feiltyper hos grunnkurselever i Videregående skole*. I: *Norskraft* 6-2000.